

LBRIS

We know
books

MEGAN CHANCE

**RUINELE
SPLENDORII**

Traducere din limba engleză și note
DIANA DOROBANȚU

LITERA
București

A Splendid Ruin
MEGAN CHANCE

Copyright © 2021 Megan Chance,

Toate drepturile rezervate. Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,

www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Credit foto © Natasza Fiedotiew / Trevillion Images

Ruinele splendorii
Megan Chance

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Laura Runcanu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHANCE, MEGAN

Ruinele splendorii / Megan Chance;

trad. din lb. engleză și note: Diana Dorobanțu. –

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9507-9

I. Dorobanțu, Diana (trad.; note)

821.111

Pentru verișorii mei:

Polly, Steven, Veronica, Morgan, Shane, Evan,

Emmalee, Zia și Ani

UNU

Când am ajuns la conacul Nob Hill, care le aparținea mătușii mele Florence și soțului ei Jonathan Sullivan, eram încă la mai bine de un an distanță de momentul în care avea să devină o ruină prăbușită, mocnind, și eu eram încă suficient de naivă încât să cred că eram binevenită.

Mama murise cu două luni în urmă și mă lăsase abandonată și singură. Credeam că știu să am încredere doar în mine. Dar am subestimat mirajul clădirii din piatră albă, cu trei etaje, al ferestrelor care sclipeau în lumina soarelui de după-amiază, care străpungea vălul de ceață, al aromelor de trandafiri și ai și al transpirației bărbaților, care se răspândea în aerul umed și înțepător. Dacă aș fi știut ce mă aștepta în acea casă, aș fi făcut totul altfel. Dar în acea zi, eram prea uimită de bărbații care cărau scaune, cutii și lăzi, urcau treptele de marmură și treceau pe lângă veranda cu coloane, ca să văd adevărul ascuns de bannii și grandoarea familiei Sullivan.

Vizitiul îmi ridică valiza de pe aleea acoperită cu piatră albă.

– O să vină un lacheu, spuse el, întorcându-se spre cai. Au te așteaptă.

Ow? M-am încruntat, dar vizitiul se urcă în trăsură și porni către grajduri, lăsându-mă nedumerită în mijlocul acelei agitații.

Mama nu-mi spusese niciodată că familia ei ar fi fost atât de bogată, nici măcar o dată, în toți anii noștri de suferință. Dar nu-mi spusese nici că avea o soră. Nu ar fi trebuit să fiu surprinsă. Păstrase atât de multe secrete. Dar asta... De ce nu spusese nimic despre asta? Poate că nu știa de bunăstarea surorii ei. Mi-am spus că acesta trebuia să fie motivul.

Nu mă așteptasem să văd o asemenea casă în tot San Francisco, cu atât mai puțin un întreg cartier cu astfel de case. Vizitiul îl numise Nob Hill și erau numai conace, în stil gotic și Beaux-Arts, cu turnulețe și terase, cu toate decorațiunile care puteau fi cumpărate – fiecare având probabil mai multe camere decât toate casele de pe strada mea din Brooklyn.

În cei douăzeci și trei de ani ai vieții mele, visasem la astfel de case, desenându-le detaliile și imaginându-mă în interiorul lor, dar niciodată, niciodată nu mă așteptasem la așa ceva când am primit scrisoarea de la femeia care pretindea a fi mătușa Florence, exprimându-și tristețea pentru moartea mamei și invitându-mă să vin să locuiesc împreună cu familia ei în San Francisco. „Nu pot suporta gândul ca fiica lui Charlotte să stea singură în acel oraș îngrozitor. Te rog. Trebuie să vii.“

Biletul de tren fusese inclus, ca și când nu era nici o urmă de îndoială că aș fi putut să nu fiu de acord. Ceea ce am și făcut; nu aveam nimic de lăsat în urmă, decât o slujbă de vânzătoare de zorzoane la Magazinul pentru Doamne al doamnei Beard și o pensiune care mirosea a talc și a carne de oaie, unde împărțisem o cameră cu mama și pe care nu mi-o puteam permite singură. Trebuia să-mi găsesc o altă locuință și mă temeam de un viitor incert.

În trenul către San Francisco, îmi imaginasem o sută de lucruri diferite: o altă pensiune, poate un apartament sau, în scenariile mele cele mai elaborate, o casă mică sau una din cărămidă roșie. Și acum, iată-mă aici și nimic din toate astea nu păreau reale.

Agitată și jenată, mi-am croit drum printre bărbații în mișcare, pe lângă coloanele sculptate cu cupidonii care îmbrățișau un blazon. M-am oprit în fața ușii deschise.

– Scuzați-mă, domnișoară.

Un bărbat robust tocmai trecea cu o ladă plină cu trandafiri albi. Am fost învăluită de parfumul lor în timp ce l-am urmat într-un foaiet cu plăci romboidale în verde și maro, roz și alb. Tavanul ajungea până la al doilea etaj, cu o cupolă pictată cu îngeri. De necrezut. Foaietul, de asemenea, era plin de bărbați care descărcau cutii și de servitoare grăbite.

În stânga mea era o oglindă uriașă cu ramă aurită și o banchetă de catifea. Lângă ea era o masă din aur și marmură, unde un telefon argintiu filigranat, cu picioare în formă de gheare, era înghesuit în mijlocul unei explozii de vase și tăvi. Nu văzusem niciodată un telefon atât de ornamentat. Habar n-aveam că exista așa ceva. S-a trezit la viață cu un sunet zgomotos, iar eu am sărit speriată.

Un chinez cu o figură tensionată, purtând un costum oficial, se repezi în foaiet. Luă receptorul cu mâner de lemn și strigă în el:

– Reședința Sullivan.

Mă surprinse. Nu era nici un chinez în vechiul meu cartier și ultimul lucru la care mă așteptam era să găsesc unul care să răspundă la telefon în casa mătușii mele. Personalul pe care îl cunoscusem în Brooklyn era aproape întotdeauna irlandez. Nu am auzit niciodată de cineva care să aibă un majordom chinez. Când m-am dat înapoi, el mă observă și îmi făcu semn să aștept.

– Nu, nu, urlă el în telefon. Comanda a fost pentru zece, nu pentru patru.

La sfârșitul scurtei conversații, puse receptorul în suportul său.

– Sunteți domnișoara Kimble?

Rapiditatea și autoritatea lui mă surprinseseră din nou. Am dat din cap.

– Familia te așteaptă. Pe aici, domnișoară.

Se întoarse pe călcăie atât de brusc, încât îi sări coada împletită de pe umeri. Mă conduse pe lângă niște scări în spirală și pe un hol care se ramifica la fiecare câțiva metri în ceea ce păreau zeci de direcții diferite înainte să se oprească la o ușă deschisă și să anunțe:

– Domnișoara Kimble a sosit.

– Excelent! se auzi o voce masculină entuziastă.

Am pășit într-un salon îngrozitor de luxos, în timp ce un bărbat înalt și zvelt, îmbrăcat într-un costum bine croit, se ridică în întâmpinarea mea. Barba lui tunsă era același auriu-roșcat ca și părul dat cu pomadă. Fiecare bucățică din el era atât de dichisită încât l-aș fi găsit intimidant dacă nu ar fi fost căldura din ochii lui palizi proeminenți și mâinile întinse în semn de salut.

– Domnișoară Kimble, eu sunt Jonathan Sullivan, unchiul tău Jonny. Cât de încântați suntem că ești aici, în sfârșit. Îmi strânse mâinile cu un zâmbet care mă făcu să mă destind. Ne-a părut foarte rău să auzim de moartea mamei tale. Nimeni nu o poate înlocui, desigur, dar sper că te putem ajuta să-ți ușurăm absența ei.

– Îți sunt recunoscătoare că ați trimis după mine, unchiule. Și trebuie să-mi spui May. Te rog.

– May, sigur dorești să-ți cunoști verișoara.

Se dădu un pas înapoi, făcându-i semn unei tinere aproape ascunse în mijlocul tapetului auriu, a lemnului ornamentat și a bibelourilor care erau îngrămădite peste tot.

Când am văzut-o, nu am mai observat nimic altceva.

– Eu sunt Goldie.

Se ridică în picioare cu o grație și un echilibru pe care le invidiam. Din acel prim moment, am fost fermecată iremediabil. Zâmbetul ei mă făcu să uit că fusesem vreodată singură.

Nu întâlnisem niciodată pe cineva căruia să i se potrivească perfect numele, așa cum i se potrivea verișoarei mele. Rochia albastră era de aceeași culoare cu ochii ei și era croită pentru a-i scoate în evidență silueta în formă de clepsidră, la modă în acele zile. Părul ei blond era coafat artistic în stilul prezentat în cele mai recente reviste. Lumina electrică reflectată în tapet îi crea o aureolă, făcând-o să pară un înger care se potrivea printre ceilalți, pictați pe pereți și pe obiectele de porțelan care decorau întreaga casă.

Unchiul Jonny spuse:

– Uitați-vă la voi! Vă potriviți perfect! N-am nici o îndoială că veți deveni rapid prietene.

Goldie mă cuprinse într-o îmbrățișare cu parfum de iasomie.

– Ce minunat că te-am găsit! Semeni atât de mult cu familia noastră, încât cred că te-aș fi recunoscut imediat dacă te-aș fi întâlnit pe stradă.

Era o exagerare, dar una amabilă. Goldie avea cam vârsta mea, sau poate era ceva mai tânără, dar acolo se oprea orice asemănare. Verișoara mea semăna cu mama mai mult decât mine. Mama fusese și ea frumoasă și deseori îmi uram ochii căprui obișnuiți, părul și pielea palidă.

Acum, neajunsurile mele erau și mai evidente și nu mă avantaja deloc nici faptul că eram plină de praf din cauza călătoriei sau că nopțile nedormite probabil că își pusese amprenta pe fața mea. M-am uitat în jur după femeia pentru care venisem aproape cinci mii de kilometri s-o întâlnesc.

– Și mătușa Florence?

Unchiul și verișoara mea avură un schimb rapid de priviri. Unchiul Jonny spuse:

- A vrut să fie aici să te întâlnească, dar mă tem că...

- Are o migrenă, interveni Goldie.

- Ah.

Am încercat să nu-mi trădez dezamăgirea. Aveam atât de multe întrebări pentru această mătușă pe care nu o întâlnisem niciodată. Secretele mamei, misterele vieții ei, ale vieții mele... Dar în acea după-amiază, credeam că era timp suficient pentru a descoperi acele lucruri. Abia sosisem.

Goldie mă luă de braț într-o avalanșă de entuziasm.

- Trebuie să mori de nerăbdare să-ți schimbi acele haine. Trenul este îngrozitor, nu-i așa? Jur că este imposibil să călătorești îmbrăcată cu ceva frumos.

În această dimineață, mă schimbasem în cel mai bun costum al meu, dorind să-mi impresionez rudele. Știam că Goldie nu putea să vadă cusătura din talie a cămășii - era în spate, ascunsă de jacheta pe care eu și mama o croiserăm ca să se potrivească cu fusta mea maro -, dar mi se părea dintr-odată îngrozitor de vizibilă.

Verișoara mea se repezi înainte să am timp să-mi diger umilința.

- Ne vom distra atât de mult! Pur și simplu mor de nerăbdare să te prezint tuturor.

- Tuturor?

- Toți sunt atât de încântați să te cunoască. S-au purtat discuții aprinse zile întregi. Ai fost menționată chiar și în rubrica „Sosiri” din *Bulletin*!

Unchiul Jonny se strâmbă.

- Arată că suntem oameni importanți, îi spuse Goldie tatălui ei. Desigur, acesta este motivul pentru care vine doamna Hoffman.

- O derutezi pe May, draga mea, spuse cu amabilitate unchiul Jonny, iar apoi, către mine, sper că nu ești prea obosită de călătorie. Goldie insistă că nu ai fi.

- Nici o femeie nu este prea obosită pentru o petrecere, tată, spuse Goldie.

- O petrecere? am întrebat eu.

Unchiul meu explică:

- În onoarea ta. Sper să nu te superi. Am considerat că este cel mai bun mod de a te primi și de a te prezenta prietenilor noștri.

Goldie spuse:

- Din ce alt motiv crezi că sunt agitați toți acești servitori? Am comandat cincizeci de duzini de trandafiri și suficiente lumânări pentru a lumina întreaga stradă.

Unchiul Jonny tresări.

- O, taci, Papa. Va arăta totul minunat și va miroși divin și nu merită toate astea să o întâmpin pe verișoara mea demult pierdută? Ești bine, May? O, te rog nu-mi spune că ești prea obosită!

- Poate că e puțin copleșită, draga mea, sugeră unchiul Jonny, aruncându-mi o privire înțelegătoare.

Puțin? Mult mai mult decât atât. „Nu le da niciodată vreun motiv să creadă că nu ești de-a lor”, îmi spusese întotdeauna mama. Se referea la societate. Aceasta era viața pentru care fusesem pregătită, deși nu mă așteptasem niciodată să am nevoie de lecțiile mamei. Eram o vânzătoare în Brooklyn și, în cel mai bun caz, credeam că învățăturile mamei mă vor ajuta să mă angajez la unul dintre magazinele mai mari, unde manierele mele perfecte ar fi putut impresiona un client să cumpere o broșă mai scumpă.

M-am calmat rapid și am zâmbit.

- Sunt încântată. Sunteți amândoi atât de amabili.

Unchiul Jonny spuse:

¹ *The Bulletin* era un ziar publicat în San Francisco între 1895 și 1924.

- Nu se putea altfel. La urma urmei, faci parte din familie. De ce nu-i arăți lui May camera ei, draga mea? Ți-e foame, May? Ți trimit niște ceai în cameră.

- Înainte de o petrecere, tată? Nici o femeie nu vrea ceai înainte să danseze.

Goldie mă târi din salon și din nou în foaierul vast și animat, ocolind cu măiestrie întreaga agitație. Mă conduse în sus pe scări, pe care era întins un covor verde-închis, de nuanța algerelor aflate la suprafața unui iaz.

- Tata i-a cerut domnului Sotheby să cânte în seara asta.

Goldie îmi aruncă o privire, părând să aștepte o reacție.

Era evident că trebuia să cunosc acest nume și să fiu încântată.

- Ce răsfăț!

- Mă aștept ca toată lumea importantă din San Francisco să fie aici. I-am trimis o invitație lui Alphonse Bandersnitch, așa că, fără îndoială, se va scrie în *Bulletin*.

- Alphonse Bandersnitch?

- Scrie cea mai bună rubrică mondenă din oraș.

Am ajuns la etajul următor, covorul verde terminându-se brusc cu un alt covor, cu flori portocalii, roșii și aurii. Pereții de un albastru pal erau îmbrăcați în stuc ornamentat cu flori, iar oglinzi cu rame aurite se aflau pe tot holul, trimițând imagini înainte și înapoi, cu nenumărate May mergând alături de nenumărate Goldie. O măsuță era plină cu și mai mulți îngeri din porțelan și pui de căprioară cu pete aurii care se închinau unui Cupidon mare, de marmură, care ținea o harpă.

Goldie se opri în fața unei uși.

- Aceasta este camera ta. A mea este chiar de cealaltă parte a băii. Eu am decorat-o, așa că sper să îți placă. Papa este fără speranță. Ai fi avut dungi aurii plictisitoare dacă ar fi fost după el.

Ceea ce ar fi putut fi mai odihnitor decât tapetul mov înflorat cu trandafiri roz și roșii, și păsări albastre care se cuibăreau în vița-de-vie verde, încălțată. Covorul era decorat cu trandafiri mari și roz. Două seturi de draperii roz, una din dantelă și una din catifea, se deschideau pentru a dezvălui un peisaj învăluit în ceață, punctat de vârfulurile clădirilor și catargele navelor. Camera era la fel de plină de obiecte ca și salonul. Sticle de parfum și lămpi aurite, cutii emailate și boluri de sticlă și heruvimi din porțelan în tot felul de ipostaze. Nu puteam decât să privesc abundența aproape agresivă.

Într-o doară, Goldie ridică unul dintre heruvimi, mângâindu-i părul aurit.

- Presupun că nu ai putut să mergi la multe petreceri cât timp mama ta a fost bolnavă. Era bolnavă de mult timp?

Întrebarea ei îmi distrase atenția de la decor.

- Nu. Nu a fost bolnavă. Moartea ei a fost foarte bruscă. Inima ei...

- Ah? Dar din scrisoarea ei se înțelegea că se aștepta la asta. Totul devenea și mai derutant.

- Ți-a scris?

- Mamei. Cum altfel crezi că te-am găsit? Mama nu te-a pomenit niciodată.

Cum de nu știusem nimic din toate astea? Nimic despre familie. Nimic despre scrisoare. Întrebările care mă tulburaseră de când promisem scrisoarea mătușii mele au revenit, însoțite de o senzație familiară de furie.

- Dar de ce? De ce nu vorbeau una despre cealaltă?

Goldie ridică din umeri.

- Cine știe?

- Nu ai întrebat niciodată?

- Nu.

- A spus ceva în scrisoare despre tatăl meu?